

Juostessaan yhä kiivaammin takaa-ajajiaan pakoon hänen jalkansa alkoivat vuotaa verta. Yhä juostessaan hän alkoi tuntea kipua jäsenissään. Juokseminen alkoi olla vaivalloista, joten hänen täytyi hidastaa. Oli kuin koko vartalo olisi ollut muutoksen kourissa. Vauhdin laskiessa, hän alkoi tuntea helpotusta. Sydän alkoi rauhoittua ja juoksu hiljeni kävelyksi. Viimein pysähtyessään erään lammen juurelle, katsoessaan suureen kuusikulmaiseen kiveen, jonka halkeamasta kasvoi noin 5 kesäinen omenapuu, hän ymmärsi olevansa turvassa. Pieneen lampeen katsoessaan, sieltä katsoi pieni poika takaisin, joka ei tiennyt enää kuka oli. "Aieeee, aieeee! Katsokaas pojat mikä täällä lymyää" Colinger, metsästäjä hihkaisi. Poika, sinun löytymisesi onkin mielenkiintoinen tarina. Olimme metsällä kun näimme peuran ja vasan. Meillä oli työ tehtävänä ja suita ruokittavana, joten peuran kaadettuamme aioimme vangita vasan. Se kuitenkin katosi sitä ajaessamme. Vasa johdatti meidät lammelle, josta löysimme sinut. Lähimpään kylään oli kuitenkin yli 40 kilometriä, joten voit kuvitella ihmetyksemme, kun emme löytäneet muita ihmisiä kuin sinut. 13 vuotta olemme yrittäneet selvittää alkuperääsi. Kukaan ei tunne sinua, eikä kukaan ole tullut etsimään sinua. Poika, on kuin metsä olisi synnyttänyt sinut silloin peuraa ajaessamme. Olemme kasvattaneet sinut tässä kylässä kuin oman lapsemme. Jokainen perhe on ottanut sinut omakseen. Ja millainen metsästäjä sinusta on kasvamassakaan. Tunnet ympäröivät metsät kuin omat taskusi ja löydät sekä tunnistat jäljen kuin jäljen, oli kyseessä sitten metsähiiri tai peura. Ensi viikolla saapuva vuotuinen kauppakaravaani tulee saamaan ennätysmäärän turkiksia, joilla voimme hankkia tarvikkeita seuraavan talven yli. Ja suuri kiitos kuuluu sinulle. Viikko kului erilaisten tyhjänpäiväisten askareiden parissa. Ainoastaan illat ja pimeät yöt ulkovartiossa, jota jokainen joutui vuorollaan suorittamaan metsän petojen ja käärmeiden varalta toivat outoa viehtymystä. Tähtien katselu tuntui kuin... kuin olisi kurkottanut jotain tai jonnekin tuttuun mutta niin tuntemattomaan. Voin kertoa sinulle tulevaisuutesi, enkä veloita kuin yhden noista turkiksista. Taas joku kauppakaravaanin mukana saapunut mustalaisnainen ehdotti. HAH! Huusi Colinger. Ehkäpä poika hän tietää tai saa selville sinusta jotain mitä me emme näiden vuosien aikana. Colinger lisäsi vielä. Tässä turkiksesi nainen. Katsopa poikaa ja kerro mitä näet. Tule poika, vanha Magret katsoo ja kertoo tulevaisuutesi. Vedän vain sivuun tämän verhon niin voit istua telttaani. No niin, ulkona käyvä viima käy vanhan Magretin luille. Magret ei huijaa kuin useimmat lukemalla muka tulevaisuuden kädestäsi. Taitoni on kulkenut suvussa jo isoäidin isoäidin mukana. Joskus se on kirous, koska olemme pakotettuja sanomaan myös ikävät asiat. Nyt, katsopa silmiini... Hiljaisuus tuntui ikuisuudelta kunnes vanha nainen viime kuiskasi.. Mikä, kuka sinä olet? Silmäsi... Niin paljon tietoa, niin paljon tähtiä.... En ymmärrä. Ainoa asia mitä näen selvästi sinussa ,on kuusikulmainen kivi. Kerro minulle kuka olet? Kuka olen??? Luulin, että mustalaisakka kertoo sen. Turha reissu poika sanoi Colingerille. "noh, haenpahan sitten nahkani takaisin". Kuului vastaus. Kului vuosi, toinen, kolmas. Ja joka vuosi mustalaisennustaja kysyi pojalta kuka olet. Ja joka vuosi poika oli ymmällään. Pojan taidot villissä erämaassa ja metsissä kehittyivät iän myötä. Koko kylä alkoi olla riippuvainen hänen taidoistaan. Oli kyse sitten karhusta, susista, ahmoista, villisioista, hirvista, poika oli löysi aina jäljet ja paikan. Colinger tosin jaksoi aina hämmästellä miksei poika suostunut tappamaan peuraa. Mikä siinä on? Ihmetteli Colinger jälleen? En tiedä.... Ne... vain... ovat niin ylpeitä ja kuninkaallisia... Kuin metsän ruhtinaat. En tiedä Colinger... Niissä vain.. jokin... En tiedä.. Kaikki alkoi silloin pienenä. Ensimmäinen muistikuvani kun tulin kylään. Näin peuran katsovan minua metsässä ja... en tiedä.. aivan kuin se olisi puhunut minulle. Bah.. Puhuvia eläimiä. Poika. Alat olla liikaa yksinäsi metsissä. Totesi Colinger. Colinger, poika ajatteli. Kylän varmimpia metsästäjiä ja yksi tai oikeastaan ainoa, joka oli ottanut pojan huomaansa pienenä.

Poika tosin oli orpona kiertänyt perheestä perheeseen. Kuten orpolapsilla oli tapana. Jokainen perhe vuorollaan sitoutui kasvattamaan vuosi kerrallaan orpoja. Ihmiselämä oli arvokas tuhlattavaksi, varsinkin poikien, joista kasvatettiin metsästäjiä elättämään kylää. Muutama viikko mustalaisakan ja kauppakaravaanin lähdön jälkeen poika oli metsässä ajatuksineen. Mikä siinä on, etten tunnu kuuluvan minnekään? Miksi metsän rauhallisuus tuntuu olevan kuin toinen koti minulle? Kuka minä olen, missä ovat vanhempani? Miksi olen yksin? Näillä ajatuksilla poika laskeutui sammalille vain havahtuessaan unesta tunteeseen, että jokin oli kutsunut häntä.

--rod. Mitä? Poika sanoi ääneen? Mikä tuo oli? Ni'rod. Nimesi on Ni'rod, kuului pehmeä ääni.

Vai että Nimrotti. Poika, hunsvotti sopisi paremmin. Colinger nauroi. Mutta olkoon, jos haluat sillä sinua kutsuttavan. Mutta ei siellä metsässä ketään ollut. Etsimme jälkiä joka paikasta ja ainoat jäljet olivat peuran jäljet, jotka näimme. Bah, siinäkin olisi ollut loistoateria, mikäli olisi ollut hereillä. Kului kuukausia ja Ni'rod kasvoi ja vahvistui. Mutta ääntä hän ei kuullut enää. Hän kävi lähes päivittäin samalla paikalla, jopa nukkui siellä mutta... mitään ei tapahtunut enää. Hänestä oli kasvamassa pitkä, jäntevä, harteikas ruskeahiuksinen nuori mies. Villisian hän kykeni kaatamaan yhdellä keihääniskulla. Hirveen hän osasi ampua nuolen kahden nuolen kantaman päästä ja silti kaataa sen. Hänen jousensa oli vahvistettu hevosen harjaksilla ja jousensa vahvistettu karhun luilla. Jousi oli niin tehokas, että sitä eivät muut kyenneet edes virittämään. Kylät kauempaakin saapuivat kysymään Ni'rodia luokseen. Naittamaan tyttäriään hänelle, saadakseen tämän... tämän metsästäjän verta sukulinjaansa. Lähes turhautuneena tähän kaikkeen eräänä syysiltana Ni'rod oli jälleen ajautunut samaan paikkaan mietteliäänä. Tätäkö elämäni on? Hän ajatteli. Ei poikani, kuului pehmeä ääni Ni'rodin takaa. Se on vain osa valmistautumistasi perintöösi. Ni'rod hätkähti ja kääntyi. Hänen takanaan seisojia pitkä kaunis nainen. Ei paljoa häntä vanhempi mutta jotenkin ikääntyneempi. Pitkät ruskeat hiukset laskeutuivat yli hartioiden ruskealle tunikalle. Kasvonpiirteet olivat tuntemattomat mutta jotenkin tutut. Kuka olet kysyi Ni'rod peläten vastausta. Olen äitisi ja nyt olen palannut kertomaan sinulle synnyintarinamme ja kohtalosi. Kaikki nämä vuodet, jotka olet kuvitellut olevasi hylätty, on ollut vain osa kasvuprosessiasi. Sinun täytyi elää heidän parissa, oppiaksesi heistä voidaksesi auttaa heitä. Sinun täytyi oppia olemaan ihminen. Ihminen. Tuo sana sai Ni'rodin hätkähtämään. Miten niin ihminen, enkö minäkin ole ihminen? Ja niin Ni'rod alkoi tuntea historiaansa. Seuraavien viikkojen ajan hän kävi samalla paikalla, suuren kuusikulmaisen kiven vierellä, jonka halkeamasta kasvoi noin 20 kesäinen omenapuu, kuuntelemassa äitiään, joka illta illan jälkeen tuli kertomaan hänelle perinnöstään, alkuperästään ja työstään ihmisten parissa. Toki myös Ni'rod jakoi tietämystään. Elämisestään ihmisten parissa ja kartuttamistaan tiedoista ja taidoista luonnon parissa. Se mitä Ni'rodin äiti kertoi hänelle sai hänet aluksi hämilleen ja jopa epäluuloiseksi. Päivä päivältä äidin sanoissa kuitenkin alkoi olla järkeä, varsinkin kun sanat alkoivat muuttua teoiksi. Muistellen ensimmäisiä asioita ja palauttaen mieleensä mitä äiti oli kertonut, Ni'rod yritti ymmärtää itseään. Äidinsä sanoilla hän lähes turhautui, koska tuntui, ettei vielä kukaan ymmärtänyt tarpeeksi. Me olemme ensimmäiset äiti luonnon siunaamat. Me elämme yhdessä luonnon kanssa, ymmärtäen sen antimet, emme riistäen, kuten muut ihmiset. Joskus, aikojen alussa, kaikilla oli tämä sama lahja mutta meidän tietomme mukaan ihminen nimeltä E'va riisti sen etuoikeuden piilottamalla tiedon kirjan. Me harvat, jotka osasimme taidon, jakaannuimme ympäri maailmaa luvaten opettaa tuleville sukupolville ymmärtämisen taidon. Ymmärsimme virheemme vasta sukupolvien kuluttua. Olimme harhautuneet niin kauas alkukodistamme, joka oli tarjonnut kaiken tarvitsemamme. Lapsemme olivat saaneet lapsia ihmisten kanssa sekä lastenlapsia, jotka varttuessaan halusivat vain omaa etuaan. Tällöin tapahtui viimeinen jakaannus. Me, jotka halusimme löytää alkukotimme E'deanin ja muut, jotka

halusivat jakaa maailman keskenään. Kuitenkin liian kauan oli kulunut, emmekä löytäneet enää paikkaa, jossa lepäsi viimeinen muisto kodistamme, jolla olimme tähän maailmaan saapuneet. Entä isäni, Ni´rod kuuli kysyvänsä yhä uudestaan tätä kysymystä. Äiti oli vältellyt vastaamasta tähän kunnes eräänä iltana hän sanoi: Kuten tiedät nyt, opimme tuntemaan luonnon sen alkuvoimien kautta. Osaamme hyödyntää sitä ja se hyötyy meistä. Tunnumme ja tiedämme jotain mitä ihmisiltä puuttuu, siksi myös luonto pystyy kätkemään meidät suojiinsa. Isäsi kehitti tätä taitoa kunnes eksi sen pariin. Hän kadotti osan itsestään villiin alkukantaiseen eläimeen. Ja tiedät itsekin miten käy eläimelle, jota muut saalistavat nälissään. Meille on suotu taito olla yhtä luonnon kanssa. Isäsi eksi sen pariin, eikä osannut tietää takaisin. Halutessamme, voimme ottaa luonnonmukaisen hahmon. Jos kuitenkin pysymme siinä hahmossa liian kauan, menetämme osan itsestämme luonnolle ja jäämme ansaan siihen. Peura! Peura, joka on seurannut minua koko elämäni ja sitten kadonnut... Ni´rod ajatteli.. Oletko se ollut sinä, äitini vai joku muu, isäni? Ni´rod hätkähti kesken ajatusten äitinsä opetukseen. Poikani, jos löydät joskus E´deanin maan, jonka metsissä voit tuntea rauhan, etsi kuusikulmainen kivi. Sen alta löydät kaiken tiedon. Tiedon, jolla voit muuttaa tämän maailman ja kenties lähettää viestin kotiin. Minkä viestin, Ni´rod sai kysyttyä? Että tehtävämme epäonnistui. Kansamme ajautui liian erilleen ja ihmiset pääsivät kasvamaan ilman opastustamme. Me, jotka jäimme, yritämme parhaamme. Jos isämme neuvosto katsoo parhaaksi, se lähettää apua. Apua kysyi poika hämillään. Kuinka ja miten? Vastaus tuntui saavan pojan vielä enemmän hämilleen. Tiedät kun tai jos he saapuvat. Se näyttää täältä maanpäältä katsottuna kuin taivas aukenisi ja sieltä laskeutuisi kultaiset vaunut ilman vetäviä hevosia. Sillä on seurauksensa tapahtumien kulkuun mutta ehkä se on enää ainoa tapa varmistaa ihmiskunnan ohjaaminen oikealle tielle. Päivän päättyessä Ni´rod ei ollut koskaan ollut niin tietoa täynnä. Tietoa, jota hän ei osannut käsitellä. Colinger... poika ajatteli. Voinko jakaa tämän kaiken hänen kanssaan, hän pohti. Olihan hän kuitenkin lähes ainoa isähahmo pojalle. Opettanut ja huolehtinut hänestä pienestä pitäen. Kyllä, huomenna hän kertoisi hänelle. Hän osaisi auttaa tässä kaikessa. Hullu! Sinä olet hullu! Colinger jyrähti. Kaikki ne päivät ja viikot villissä erämaassa ja metsissä ovat tehneet tehtävänsä. Peuraksi muuttuvia ihmisiä. Merkkejä. Hah. Varmaan väität, että varhain aamulla ampumani suuri peurakin on jokin taikaeläin. Mikä suuri peura, Ni´rod kysyi. Vartijat ilmoittivat yöllä peuran kulkevan kylän rajalla. Poika, peuroja ei ole nähty vuosiin täällä. Et kai kuvittele, että olisimme päästäneen sellaisen riistan karkuun. Missä... MISSÄ SE ON? Huusi poika. Tuolla, metsästäjien majassa, missä muutkin pyydetty riistat. Annamme se roikkua ennen nylkemistä ja lihoittelua. Hei, minne menet, puhutaan tämä sinun satusi nyt loppuun. Ni´rod juoksi. Juoksi kuin tuulispää majalle. Hänen mielensä järkkäyi näystä. Kaiken tämän jälkeen.. Kaikkien näiden vuosien ja vastauksien etsimisen jälkeen... Juuri kun hän oli pääsemässä elämässään jonnekin ja löytämisillään tarkoitusta. HE.. IHMISET, ihmiset, joiden luona hän oli asunut, varttunut, olivat ampuneet hänen äitinsä nuolia täyteen, ripustaneet hänet valuttamaan verensä. Hänen äitinsä, joka oli luopunut turvapaikastaan vain suojellakseen ainoaa poikaansa. Jos Ni´rod vain olisi tiennyt, että äiti oli juuri noiden kysymysten ja epätietoisuuden vuoksi laskeutunut lähelle kylää, ollakseen valmiina, mikäli hänen poikansa tarvitsisi häntä. Syyllisyys piinasi poikaa. Syyllisyys tiedosta, että juuri Ni´rod oli opettanut kylänsä metsästäjät. Opettanut erätaitoja, joita muut kansat eivät vielä omanneet. Taidot, joilla metsästäjät kykenivät liikkuman ja saalistamaan eläimiä. Jostain kaukaa kuului suuren eläimen mylvintää. Kuin koko metsä olisi räjähtänyt yhteen huutoon. Myös Ni´rod huusi, hän huusi tuskasta, menetyksestä, surusta, vihasta. Hän huusi ja lähti kävelemään kohti metsää. Colinger yritti pysäyttää pojan mutta kavahti taaksepäin nähdessään Ni´rodin silmät. Silmät, jotka olivat mustat, silmät, jotka olivat

jollain tapaa eläimelliset. Ni ´rod lähti juoksemaan... Juostessaan yhä kiivaammin hän repi paitansa. Yhä nopeammin juostessaan hän tunsu kivun. Kiihdyttäessään nopeampaan juoksuun, hän tunsu helpotusta. Sydämen tykytys ei ollut niin kiihkeää ja epäsäännöllistä. Oli kuin hän olisi ollut aina tällainen. Juostessaan hänen jäsenensä olivat elossa. Voimakkaat lihakset tekivät työtä. Vahvat reidet työskentelivät kuumeisesti. Ilma virtasi sieraimissa niin vapaasti. Kahdeksan sakaraiset sarvet tuntuivat höyhenen kevyeltä. Tumman ruskea turkki myötäili viilenevää ilmavirtaa hänen laukatessaan neljällä sorkalla. Hän tunsu olevansa viimein vapaa. Viimein pysähtyessään erään lammen juurelle, katsoessaan suureen kuusikulmaiseen kiveen, jonka halkeamasta kasvoi noin 20 kesäinen omenapuu, hän tajusi miten ylväs oli. Lampeen katsoessaan, hän näki vihdoon todellisen minänsä. Kuusipiikkiset suuret sarvet sekä loistava ruskea turkki, jonka kruunasi tummanmusta harja päästä puoleen selkään, neljäsataakiloinen ruho, joka tulisi olemaan legenda metsästäjien tarinoissa. Hän oli kotona, eikä kuusikulmainen kivi enää merkinnyt mitään. Hetken hätkähdys sekä vieras tuoksu ilmassa. Nuori ylväs peura nosti päätään ja katsoi taakseen. Metsästä asteli suuri peura, suurin koskaan. Tämä nuori peura oli vain varjo hänestä mutta silti hän asteli sen luokse. Suuri peura vain nyökkäsi ja kääntyi lähteäkseen. Nuorempi lähti seuraamaan, vailla ajatustakaan. Se oli nyt laumaeläin, yhdessä isänsä kanssa ja vain se tuntui nuoresta peurasta tärkeimmältä asialta, ei enää ihmiset tai heidän ohjaamisensa oikealle tielle.